

Stillinger er af særlig Vigtighed. Nu for Tiden sker det let, at Skiftekommissionens Medlemmer forlade denne deres Stilling, netop naar de have erhvervet Erfaring deri.

§ 18.

Naar Antallet af Fuldmægtige er sat til 21, medens Antallet af almindelige Dommere kun er 20, er Tanken dermed, at ogsaa Justitssekretæren, navnlig i hans Egenskab af Skifteskriver, vil behøve en Fuldmægtig.

Pante- og Brevskriveren maa betragtes som Retsskriver og falde ind under de for disse givne Regler, derunder ogsaa den i § 40 givne Regel om, at Retsskriverens Afgørelser kunne paaklages for den Ret, ved hvilken Retsskriveren er ansat; hvad Kjøbenhavns Stadsret angaar, paakendes saadanne Klager af dennes Justitiarius, mod hvis Kendelse der kan rejses Kæremaal.

§ 20.

Om de Grunde, der have ført til, ikke at foreslaa Ansættelse af særlige Retskrivere ved Underretterne uden for Kjøbenhavn, se Indledningsbemærkningerne under 2. — Reglen i 3die Stykke om, at der i Kredse med over 35,000 Indbyggere ansættes 2 Dommere, mellem hvilke Sagerne fordeles, vil — som oven for bemærket — efter den Udkastet vedføjede Liste foreløbig finde Anvendelse med Hensyn til Frederiksberg, Hørsholm og Nordre Birk, Odense, Vejle, Aarhus og Aalborg. En saadan saglig Deling maa i hvert Fald i de større Byer ubetinget være at foretrække for en yderligere territorial Deling.

I øvrigt er nærværende Paragraf stemmende med det tidligere Forslags § 31 og gør ligesom denne den Forandring i den gældende Ret, at By- og Herredsfuldmægtige fremtidig skulle have deres Myndighed til at udføre Foged-, Skifte- eller Notarialforretninger af vedkommende Landsrets Justitiarius og ikke som nu af Amtet.

§ 21.

Ved nærværende Paragrafs 1ste Punktum i Forbindelse med Udkastets § 24, 1ste Stykke, samt § 188 i Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje og § 406 i Udkastet til Lov om Strafferetsplejen holdes Loven af 12te April 1892 om Oprettelse af Sørætter uden for Kjøbenhavn samt om Søforklaringer og Søforhør i Hovedsagen i Kraft, dog saaledes, at Begrebet „Søsager“ bestemmes efter Reglen i § 9, 3die Stykke, og at der i Stedet for de særlige processuelle Regler

i Lovens § 6 ville træde de almindelige for Behandling af Underretssager givne Regler, hvorhos Retsafgifterne for Optagelse af Søforklaringer ville være at bestemme efter den almindelige Regel i Udkast til Lov om Retsafgifter § 12, jfr. § 17 Nr. 5.

Naar der i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje § 188 er givet Rekverenten af en Søforklaring Ret til selv at bestemme, om den skal optages ved Landsret eller Underret, er Tanken hermed den; at Rekverenten, naar der ventes en Landsretssag angaaende det Forhold, hvorom Søforklaringen drejer sig, jævnlig vil være interesseret i at faa den optaget ved Landsret, medens han i modsat Fald rimeligvis vil foretrække Optagelse ved Underret. I første Fald vil nemlig den eventuelle Rets sag, naar Søforklaringen optages ved Landsret kunne blive paadømt af Dommere, hvoraf en eller flere have haft Lejlighed til at overvære Søforklaringen.

§ 22.

Denne Paragraf er overensstemmende med det tidligere Forslags § 33; men Reglen i Paragrafens 2det Stykke var naturligvis af større Betydning i det tidligere Forslag med dets faa Underretskredse end efter nærværende Udkast med dets sammenlignelsesvis store Antal Retskredse. Da der imidlertid allerede nu for Tiden i flere Kredse findes særlige Tingsteder, og da ogsaa efter nærværende Udkasts Ordning en Del Retskredse ville blive slaaede sammen, har man fundet det rettest at bibeholde den nævnte Regel. Ved dens Anvendelse ville bestaaende Ting- og Arresthuse kunne komme til Nytte.

§ 24.

Den i denne Paragrafs 1ste Stykke indeholdte Regel udtaltes ikke udtrykkelig i det tidligere Forslag; den maatte dog formentlig underforstaas i dette, og er i hvert Fald stemmende med den for Tiden for Sø- og Handelssager gældende Regel.

Om 2det Stykke jvfr. Bmkg. til § 9.

§ 25.

Medens det tidligere Forslags § 36 er bortfaldet, fordi den Lovbestemmelse, hvortil der i samme henvises (Forordningen om Strandinger af 28de December 1836 § 32) ikke længere gælder, er Reglen i nærværende Paragraf overensstemmende med det tidligere Forslags § 37, for saa vidt som den ophæver den almindelige Myndighed, som